

प्रवृत्तिमा रहँदा पनि निवृत्तिमा कसरी रहने ?

आज बापदादा आफ्नो कल्प पहिलाका सिकीलधे करोडौंमा कोही, बाबालाई जान्ने र वर्सा पाउने कुनै विशेष ग्रुपलाई देखिरहनुभएको थियो । कुनचाहिँ ग्रुप होला ? आज विशेष प्रवृत्तिमा रहने बच्चाहरूलाई देखिरहनुभएको थियो । चारैतर्फ बच्चाहरूको प्रवृत्तिको स्थान पनि देख्नुभयो । व्यवहारको स्थान पनि देख्नुभयो । परिवार पनि देख्नुभयो र आजको तमोगुणी प्रकृति र परिस्थितिहरूको प्रभाव के-के पर्छ, राज्यको प्रभाव के-के पर्छ— यी हालचाल देखिरहनुभएको थियो । देख्दा-देख्दै कति बच्चाहरूको कमाल पनि देख्नुभयो । कसरी प्रवृत्तिमा रहँदा पनि निवृत्त रहन्छन् । प्रवृत्ति र निवृत्ति दुवैको सन्तुलन राख्ने धेरै राम्रो श्रेष्ठ भूमिका खेल्नहेका छन् । सदा बाबाको साथी र साक्षी भएर राम्रो पार्ट खेल्छन्, विश्वको अगाडि प्रत्यक्ष प्रमाण बनेका छन् । सदा बाबाको यादको छत्रछायाँ भित्र कुनै पनि प्रकारको मायाको आक्रमणबाट वा मायाको अनेक आकर्षणबाट सदा सुरक्षित रहन्छन् ।

यस्तो विश्वबाट न्यारा र निराला बच्चाहरूलाई देखेर बाबा पनि बच्चाहरूको गुण गाउनुहुन्छ । कति यस्ता बच्चाहरू देख्नुभयो जो रहन्छन् प्रवृत्तिको स्थानमा, तर सच्चा बच्चा हुनाको कारण साहेब उनीहरूसँग सदा राजी रहनुहुन्छ । न्यारा र प्याराको राजलाई जानेका कारण सदा स्वयंसँग पनि राजी रहन्छन् । प्रवृत्तिलाई पनि राजी राख्छन् । साथ-साथै बापदादा पनि सदैव उनीहरूसँग राजी रहनुहुन्छ । यस्ता स्वयंलाई र सर्वलाई राजी राख्ने राजयुक्त बच्चाहरूलाई कहिल्यै पनि आफूप्रति वा अन्य कसैप्रति कसैलाई काजी बनाउनुपर्ने आवश्यकता पर्दैन किनकि केस (मुद्दा) नै हुँदैन जुन कसैलाई काजी बनाउनुपर्छ । कति पटक सुनेका छौ नि— “मिया बिबी राजी तो क्या करेगा काजी ।” आफ्नै संस्कारहरूको केस आफूसँग धेरै हुन्छन्, जसमाथि आफूभित्र नै विवाद चलिरहन्छ । ठीक हो वा बेठीक, हुनुपर्छ वा हुनु हुँदैन, कहाँसम्म हुनुपर्छ, यो विवाद चलिरहन्छ । र, जब आफूले आफैँ फैसला गर्न सक्दैनन् तब अरूलाई काजी बनाउनुपर्छ । फेरि कसैको सानो कुरा हुन्छ, कसैको लामो हुन्छ । यदि बाबा र तिमी दुवै मिलेर फैसला गरिदिएमा सेकेण्डमा समाप्त हुनेछ र कसैलाई काजी वा वकिल वा न्यायाधीश बनाउने आवश्यकता नै पर्दैन ।

प्रवृत्तिमा काइदा हो— यदि कुनै पनि कुरा प्रवृत्तिमा हुन्छ भने आमा-बुबाले बच्चाहरूसम्म पनि पुग्न दिदैनन् ! त्यहीँ स्पष्ट गरेर समाधान गरिदिन्छन् अर्थात् समाप्त गरिदिन्छन् । यदि तेस्रोसम्म कुरा पुगेमा फैलिन्छ अवश्य । र, जति कुनै कुरा फैलिन्छ उति बढ्छ । जसरी स्थूल आगो जति फैलिन्छ त्यति नोक्सान गर्छ । यो पनि सानो-सानो कुरा भिन्न-भिन्न प्रकारको विकारहरूको आगो हो । आगोलाई त्यहीँ नै निभाइन्छ, फैलाइदैन । प्रवृत्तिमा बाबा र तिमी सिवाय तेस्रो नजिक आत्मा अर्थात् परिवारको आत्माहरूमा पनि कुरा फैलिनु हुँदैन । मियाँ-बीबी राजी होऊ । नाराज अर्थात् राजलाई नजान्नुको जस्तै हो । कुनै न कुनै ज्ञानको राजलाई भुल्छौ तब नाराज हुन्छौ । चाहे स्वयंसँग वा अरूसँग । वकिल गर्नाले त्यही सानो कुरा ठूलो केस (मुद्दा) बन्न पुग्छ । त्यसैले तेस्रोलाई सुनाउनु अर्थात् घरको कुरालाई बाहिर निकाल्नु । जस्तै आजकलको दुनियाँमा जुन ठूलो मुद्दा हुन्छ त्यो पत्रिकासम्म फैलिन्छ । त्यस्तै यहाँ पनि ब्राह्मण परिवारको पत्रिकामा पर्छ । त्यसैले किन नै आपसमा फैसला गर्ने । बाबालाई थाहा होस् र तिमीलाई थाहा होस्, तेस्रो कसैलाई नहोस् । कोही-कोही बच्चाहरूको संकल्प पुग्छ— मियाँ बिबी त ठीक छ तर मियाँ निराकार र बिबी साकार । मेल कम हुन्छ, यसैले कहिले मिलन हुन्छ, कहिले हुँदैन — कहिले रूहरिहान पुग्छ कहिले पुग्दैन अर्थात् जवाफ

२०७२ बैशाख २० आइतबार ०३-०५-२०१५ प्रातः मुरली “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज २८.११.७९ मधुबन
मिल्दै न त्यसैले काजी गर्नुपर्छ । तर मियाँ यस्तो मिलेको छ जो बहुरूपी हुनुहुन्छ । जुन रूप तिमी
चाहन्छौ एक सेकेण्डमा जी हजुर भनेर हाजिर हुन सक्नुहुन्छ तर तिमी पनि बाबा समान बहुरूपी
बन ।

बाबा त एक सेकेण्डमा तिमीलाई उडाएर वतनमा लिएर जानुहुन्छ, बाबा वतनमा आकारमा
आउनुहुन्छ, तिमी साकारबाट आकारमा आऊ । मिल्ने स्थानमा त पुग । स्थान पनि त यस्तो राम्रो
चाहियो नि ! सूक्ष्म वतन आकारी वतन भेट्ने स्थान हो । समय पनि तोकिएको छ, भेटघाट पनि छ,
स्थान पनि तय गरिएको छ, फेरि किन मिलन हुँदैन ? मात्र गल्ती के गछौं भने देहको (माटोको)
साथमा त्यहाँ आउन चाहन्छौ । यो देह माटो हो । जब माटोको काम गर्नु छ तब गर । तर मिलनको
समय यो देहको भानलाई छोड्नुपर्ने हुन्छ । जुन बाबाको ड्रेस छ त्यो तिम्रो ड्रेस हुनु पर्छ । समान
हुनुपर्छ नि ! जसरी बाबा निराकारबाट आकारी वस्त्र धारण गर्नुहुन्छ । आकारी र निराकारी बापदादा
बन्नुहुन्छ । तिमी पनि आकारी फरिश्ता ड्रेस लगाएर आऊ । चम्किलो ड्रेस लगाएर आऊ तब मिलन
हुनेछ । ड्रेस लगाउन आउँदैन र ? ड्रेस लगाऊ र पुग, यो यस्तो ड्रेस हो जुन मायाको वाटर (पानी)
वा फायर (अग्नि) प्रुफ छ । यो पुरानो दुनियाँको वृत्ति वा भाइब्रेशन प्रुफ छ । यति राम्रो ड्रेस
तिमीलाई दिएको छु फेरि त्यो मिलनको समयमा पनि लगाउँदैनौ । पुरानो ड्रेससँग धेरै प्रीत छ र ?
जब दुवै समान चम्किलो ड्रेसवाला हुनेछौ र चम्किलो वतनमा हुनेछौ तब राम्रो लाग्छ । एक पुरानो
ड्रेसवाला र एक चम्किलो ड्रेसवाला, जोडी मिल्न सक्दैन, यसैले अनुभव हुँदैन । पुरानो भाइब्रेशन्सले
द्वन्द्व (इन्टरफियर) गरिदिन्छ । त्यसैले आपसी रूहरिहानको जवाफ मिल्दैन । स्पष्ट (क्लीयर) बुझिदैन
यसैले अरूको अल्प कालको सहारा लिनुपर्छ ।

त्यसो त यो मियाँ बिबीको नाता यति स्नेही र नजिकको छ जुन इशाराले पनि बुझ्न सकिन्छ ।
इशाराभन्दा सूक्ष्म संकल्पमा नै बुझिहालिन्छ । यो यस्तो प्रीतको नाता हो । फेरि बीचमा तेस्रोलाई
किन ल्याउँछौ ? तेस्रोलाई ल्याउनु अर्थात् आफ्नो शक्ति र समय व्यर्थ गर्नु । हो, यो रूहरिहान गर-
मेरो मिलन कस्तो भयो, मेरो रूहरिहान के भयो, समान सहयोगी बनेर आपसमा रूहरिहान गर ।
काजी बनाएर रूहरिहान नगर । मुद्दा लिएर रूहरिहान नगर । काजीलाई छोडिदेऊ र राजी भइहाल ।
जब मन पऱ्यो भने बीचमा कसैलाई किन राख्छौ ? बीचमा राख्छौ भने बीच भुमरीमा आउँछौ ।
बचाउने मेहनत फेरि पनि मियाँलाई नै गर्नुपर्छ त्यसैले विश्व-कल्याणको कार्य अड्किन पुग्छ । फेरि
सोध्यन् विनाश कहिले हुन्छ ? अब बीच तयार नै छैनन् भने विनाश कसरी गर्ने ? बुझ्यौ, विनाश
किन भइरहेको छैन ? ड्रेस नै परिवर्तन गर्न आउँदैन भने विश्वलाई कसरी परिवर्तन गछौं ? अच्छा,
अब प्रवृत्तिहरूको हालचाल फेरि सुनाउनेछु । आज त तिम्रो प्रवृत्तिको हाल सुनाएँ ।

यस्तो सदा राज युक्त, युक्तियुक्त, सदा समीप सम्बन्धमा रहने, सदा राजी रहने र सर्वलाई राजी राख्ने,
सदा मिलन मनाउने, यस्ता सदा बाबाको साथी र साक्षी बच्चाहरूलाई बापदादाको याद, प्यार एवं
नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

टीचरहरूप्रति अव्यक्त महावाक्य

टीचर्स अर्थात् बाबा समान सर्वश्रेष्ठ आत्माहरू । टीचर्सले हर वर्ष कुनै नयाँ योजना बनाउनुपर्छ ।
सेवाको योजना त विद्यार्थीहरूले पनि बनाउँछन् । तर टीचर्सले विशेष के गर्नु छ ? अब यस्तो आफ्नो

संगठन बनाऊ जुन सबैको मुखबाट यो निस्कियोस्— यी अनेक भएर पनि एक छन् । जस्तो यहाँ दिदी-दादी दुई छन् तर भन्छन् दुवै एक हुन्, यो प्रभाव पर्छ नि । जब यी दुई भएर पनि एक समान एक अर्कालाई सम्मान गर्छन्, दुई भएर पनि एक देखाइरहेका छन् त्यस्तै तिमी अनेक भएर पनि एकको प्रमाण दिन सक्छौ । जस्तै, भन्दछन्— सबैको वाणी एकै जस्तो हुन्छ, जुन एकले बोल्छन् त्यही सबैले बोल्छन्, ड्रेस पनि एक जस्तो, वाणी सबैको एकै ज्ञानको प्वाइन्टको हुन्छ, सुनाउने ढंग अलग होला, सार एकै छ । त्यस्तै यस्तो ग्रुप बनाऊ जो सबैले भनून् यी अनेक होइनन्, एक हुन् । यही विशेषता हो नि । उदाहरणको लागि कोही निमित्त बनून् जसलाई सबैले अनुसरण गर्नेछन् । यसमा जो पहिला सो अर्जुन । अब को अर्जुन बन्नेछ ? जो अर्जुन बन्नेछ उसलाई प्रथम पुरस्कार मिल्नेछ । मात्र एउटा कुराको ध्यान दिनुपर्नेछ । कुनचाहिँ कुरा ? के गर्नुपर्छ ? केवल एक अर्कालाई सहयोग दिई, विशेषता देख्दै, कमजोरीहरूलाई नहेर्नु, नसुन्नु, यो अभ्यास पक्का गर्नुपर्नेछ । देखेर पनि कमजोरीहरूलाई समाहित गरेर सहयोग दिदै गर । तिरस्कार नगर तरस (दया) को भावना राख । जस्तै दुःखी आत्माहरू माथि रहमदिल बन्छौ, त्यस्तै कमजोरीहरूमाथि पनि रहमदिल बन । यदि यस्तो रहमदिल बन्यौ भने के होला ? अनेक भएर पनि एक हुनेछौ । हुन पनि लौकिकमा हेर, जो समझदार परिवार हुन्छन्, स्नेही परिवार हुन्छन्, उनीहरूले के गर्छन् ? एक अर्काको कमजोरीका कुरा समाहित गरेर, एक-अर्काको सहयोगी बनेर बाहिर आफ्नो नाम प्रसिद्ध गर्छन् । यदि कोही परिवारमा गरिब हुन्छ भने उसलाई मद्दत दिएर भरपुर गरिदिन्छन् । यो पनि परिवार हो । यदि कोही संस्कारको वशमा छ भने के गर्नुपर्छ ? सहयोग दिएर, हिम्मत बढाएर उल्लासमा ल्याउँदै उसलाई आफ्नो साथी बनाउनुपर्छ फेरि हेर अनेक भएर पनि एक हुनेछौ । यो गर्न मुश्किल छ र ? जब वरदानीमूर्त हौ भने वरदानीले कहिल्यै कसैको कमजोरी देख्दैनन् । त्यसैले के गर्छौ ? यस्तो कुनै आत्मिक बम्ब लगाएर देखाऊ । टीचर्सको कर्तव्य नै यो हो । जस्तो बाबा कमजोरी दिलमा राख्नुहुन्न बरू दिलाराम बनेर दिललाई आराम दिनुहुन्छ । त्यस्तै टीचर्स अर्थात् बाबा समान । कसैको कमजोरी त हेर्दै नहेर । दिलमा धारण नगर, हरेकको दिललाई दिलाराम समान आराम देऊ । तब सबैले तिम्रो गुणगान गर्नेछन् । साथी हुन् चाहे प्रजा हुन्, हर आत्माको मुखबाट आशीर्वाद निस्कियोस् । तिम्रो लागि आशीर्वाद निस्कियोस्— यिनी सदा स्नेही र सहयोगी आत्मा हुन्, यी बाबा समान रहमदिल, दिलारामको बच्ची दिलाराम हुन्, तब भनिनेछ योग्य टीचर । यदि टीचरले नै कमी देख्छौ भने विद्यार्थी र टीचरमा फरक नै के भयो ? टीचर त बाबाको गद्दीनशीन हुन् । साथमा बाबाको गद्दीमा विराजमान छौ नि । सबैभन्दा नजिक त साथी नै बस्छन् नि । टीचर अर्थात् गद्दी नशीन । यस्तो कमाल गरेर देखाऊ । बुझ्यौ टीचर कसलाई भनिन्छ ? यसमा कसैले पनि पुरस्कार लिन सक्छौ । टीचरको मुखमा कहिल्यै पनि कसैको कमजोरीको वर्णन हुनु हुँदैन, विशेषताको नै वर्णन होस् । टीचरको अर्थ नै हो बाबा समान हिम्मतहीनलाई लट्टी (सहयोगी) बन्नेवाला । बुझ्यौ, टीचर कसलाई भनिन्छ ? विस्तार त राम्रो गरिरहेका छौ । अब संगठनको साथमा बनाउनु छ ।

पार्टीसँगः— बापदादा बच्चाहरूको कुनचाहिँ स्वरूप सदा हेरिरहनुहुन्छ ? बाबा बच्चाहरूको सदा सम्पन्न, सम्पूर्ण स्वरूप नै देख्नुहुन्छ किनकि बाबालाई थाहा छ— आज थोरै हलचलमा छन् तर अचल हुनु नै छ । थियौ र त्यही पार्ट खेलेर सम्पन्न बन्नु नै छ, बीचको हलचल हो, न थियो, न रहनेछ । यो मध्यकालको कुरा हो त्यसैले बाबा सदा हर बच्चालाई श्रेष्ठ रूपमा देख्नुहुन्छ । बच्चाहरूले के गर्नुपर्छ ? बच्चाहरूलाई पनि आफ्नो सदा श्रेष्ठ रूप नै देख्नमा आओस् । फेरि कहिल्यै

२०७२ बैशाख २० आइतबार ०३-०५-२०१५ प्रातः मुरली “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज २८.११.७९ मधुवन तल आउनेछैनौ । तल त कति जन्म रहेका थियौ । ६३ जन्म ओर्लिएको नै अनुभव गर्‍यो । अब त उत्रिंदा उत्रिंदा थाकिसकेका छौ नि ? कि अभै पनि टेस्ट गर्नु छ ? अब चढेको चढ्यै गर्नु छ । उत्रिन समाप्त भयो । केवल संगमयुग नै चढ्ने युग हो फेरि त उत्रिन शुरू हुन्छ । यदि यति छोटो समयमा पनि उत्रिने-चढ्ने भइराख्यौ फेरि कहिले चढ्ने ? जस्तै अरूलाई भन्छौ अहिले नभए कहिल्यै हुँदैन । यस्तै आफूलाई पनि यही स्मृति दिलाउनु छ । अहिले नचढे उत्रिन शुरू हुन्छ । त्यसैले सदा चढ्ती कला । यसमा धेरै मज्जा आउनेछ । यस जीवनमा अप्राप्त कुनै वस्तु देखिदैन । भविष्य जीवनमा त अप्राप्ति र प्राप्तिको जीवनको थाहा नै हुँदैन, अहिले दुवैको ज्ञान छ त्यसैले मज्जा पनि छ नि । ब्राह्मण बन्नु अर्थात् चाहियो-चाहियो समाप्त । जब बाबाले सर्व खजाना दिनुभयो, चाबी पनि दिनुभयो फेरि माग्छौ किन ? केही लुकाएर राख्नुभएको छ र, जसकारण चाहियो भन्छौ ! बाबाले विना मागे सबै दिनुभयो । तिम्रो माग्ने रूप पनि बाबालाई राम्रो लाग्दैन । विश्वका मालिकका बालकले माग्छन् भने राम्रो लाग्छ ? जुन तिमीलाई आवश्यक छ त्यो सबै दिई नै सकें । त्यसैले अब के गछौ ? यही नशामा बस— हामी विश्वको मालिकको बालक हौं तब माग्न समाप्त हुनेछ ।

अब मायाजितको भण्डा चारैतर्फ प्रत्यक्ष गर, जब यो भण्डा प्रत्यक्ष हुनेछ, तब सबै भण्डा तल झुक्नेछन् । अहिले डोरी तानिरहेका छौ । जब भण्डा माथि जान्छ अनि प्रत्यक्षताको फूलहरूको वर्षा हुनेछ ।

एक अर्कालाई सहयोगी बनाएर मायाजितको भाइब्रेशन्स फैलाऊ, अब यस्तो किल्ला बलियो बनाऊ । यति किल्ला पक्का होस् ताकि मायालाई हिम्मत नै नरहोस् । यदि कसैमा आए पनि टाढाबाटै भगाइदेऊ ।

वरदान:- संगमयुगको सर्व प्राप्तिहरूलाई स्मृतिमा राखेर चढ्ती कलाको अनुभव गर्नेवाला श्रेष्ठ प्रारब्धी भव

परमात्म मिलन वा परमात्म ज्ञानको विशेषता हो— अविनाशी प्राप्ति हुनु । यस्तो होइन, संगमयुग पुरुषार्थी जीवन हो र सत्ययुग प्रारब्धी जीवन हो । संगमयुगको विशेषता हो एक कदम उठाऊ र हजार कदम प्रारब्धमा पाऊ । केवल पुरुषार्थी होइन, श्रेष्ठ प्रारब्धी हौं— यस स्वरूपलाई सदा सम्मुख राख । प्रारब्धलाई देखेर सहज नै चढ्ती कलाको अनुभव गछौ । “पाउनु थियो सो पाइसकें”— यो गीत गायौ भने आत्तिन र आलस्यबाट बच्नेछौ ।

स्लोगन:- ब्राह्मणहरूको श्वास हिम्मत हो, जसबाट मुश्किलभन्दा मुश्किल कार्य पनि सजिलो हुन जान्छ ।